

La vida quotidiana en una civilització malalta

Mercedes Salisachs

Esriptora. Premi Planeta

Un secret. –Un secret, a crits: aquestes crisis mundials són crisis de sants. Déu vol un grapat d'hommes seus en cada activitat humana. Després... "pax Christi in regno Christi" –la pau de Crist en el regne de Crist. (Camí, n. 301)

És una malaltia crònica de difícil guariment que va començar quan el progrés, en comptes d'oblidar-se del passat, es va entestar a mirar enrera per imitar les errades perdudes. És a dir: quan es va intentar recuperar el que les antigues civilitzacions van adoptar a ulls clucs sense comprendre que, mentre creien avançar, anaven fomentant la seva destrucció.

Per això, sens dubte, la civilització actual, malgrat els avenços tècnics, físics i materials, es troba sumida en febres i ofegada en inesperades bafarades de confusió.

Encara que ens costi de reconèixer, és indubtable que la vida quotidiana ha perdut el seu equilibri. N'hi ha prou de fer un cop d'ull als diaris o d'escoltar les notícies que proliferen en qualsevol mitjà de comunicació, per comprendre que, lluny d'avançar en pau i serenor, l'ésser humà s'està introduint en un laberint cada cop més sinistre sense que s'albiri l'anelhada sortida.

Els avenços, els descobriments, les comoditats i els entusiasmes cívics de res no valen. Desconfiem de tot, ens sentim inestables, tenim por; amb tot no intentem posar-hi remei. En definitiva, ens neguem a buscar el que podria donar-nos la desitjada pau.

I la malaltia continua provocant impaciències mal enfocades, ignoràncies culpables, amors corruptes, desviacions egoistes i sobre tot supèrbies que flagel·len humilitats indefenses. L'afany de riquesa, els descobriments més aplicats i el poder s'han aliat a la supèrbia i a l'egoisme. En suma: a la desesperança.

D'ací les autosuficiències agnòstiques, les bajanades destructores i tantes desviacions que lentament han anat envaint la nostra vida quotidiana. La humanitat s'ha entumit. S'ha utilitzat a si mateixa per assolir esperances. I el que és pitjor, no comprèn que s'està tornant sorda i cega; que els seus horitzons són limitats i que darrera d'aquests límits existeix alguna cosa més que llibertats anàrquiques i morts camuflades de llibertat.

I és que en la nostra ceguesa obrem com si les nostres activitats terrenals fossin la meta de la nostra curta vida, sense admetre que tot el que acumulem amb tanta cobdícia, mai no podrà formar part del nostre equipatge cap al futur.

No ens hem d'enganyar: triomfar aquí a la terra és una aspiració molt pobre. Gairebé sempre el triomf que tant ens afalaga, és la pitjor de les derrotes, atès que tot el que posseïm materialment, tard o d'hora ho hem de perdre, oblidar-ho i deixar-ho al voral de l'inservible.

Davant d'aquest panorama, què pot fer un cristià? Queda alguna cosa a dir? Sant Mateu en el seu evangeli al·ludeix a unes paraules de Jesucrist: *Vosaltres sou la llum del món. No és possible d'amagar una ciutat posada dalt d'una muntanya, ni tampoc encenen una llàntia i la posen sota un atuell, sinó sobre el portallànties, i fa llum a tots els qui són a la casa. Que així resplendeixi la vostra llum davant de la gent.*

Josepmaria Escrivà recull el testimoni de Jesús i, amb el seu missatge, convida tots els homes a trobar el *quid* diví que

contenen totes les realitats materials i quotidianes. Ensenya l'home a viure en transcendent, dinamitant el temps i les coses mundanes que, en si, són caduques. Ensenya a no desesperar-se. En una homilia recollida a *Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer* afirmava: *No hi ha cap altre camí, fills meus: o bé sabem trobar el Senyor en la nostra vida ordinària, o bé no el trobarem mai. Per això us puc dir que la nostra època necessita restituir, a la matèria i a les situacions que semblen més vulgars, el seu sentit noble i original, posar-les al servei del Regne de Déu, espiritualitzar-les i fer-ne un mitjà i una ocasió del nostre encontre continu amb Jesucrist* (n.114).

Les seves paraules, de l'any 1967, *-la vocació cristiana consisteix a fer henedecasil·labs amb la prosa de cada dia-* adquireixen un nou sentit en aquest inici de mil·lenni en què ha entrat la Humanitat.

Per això com més pretenguem avançar deixant de banda l'ètica i els valors eterns, més ens enfonsarem en el pou de les incomprensions, dels errors i de tot allò que ens deixa indefensos.